

zakládající se na mylném výkladu zákona, zrušiti jako zmatečný, a, ana v něm nejsou obsažena skutková zjištění, předpokládaná správným výkladem zákona, vrátiti věc soudu první stolice podle § 288 čís. 3 tr. ř., by ji znovu projednal a rozhodl.

K tomu se připomíná, že bude na nalézacím soudu, by, dospěje-li k přesvědčení, že obžalovaný ani svým dopisem, ani jiným projevem nepůsobil vědomě na Kláru J-ou v tom směru, by opustila muže tajně, uvažoval i o jiných skutečnostech za řízení na jevo vyšlých, podle nichž by mohla po případě býti napovězena možnost, že se snad obžalovaný dopustil zločinu, z něhož jest viněn jiným způsobem, než uvedeno. Podle ustálené judikatury zrušovacího soudu jest trestným podle § 96 II tr. zák. nejen, kdo přímo předsevzal odvedení manželky nebo zosnoval, by manžela tajně opustila, nýbrž naplňuje skutkovou podstatu zločinu i takové jednání pachatele, který osobě uniknuvší o své újmě z moci manžela, při provedení jejího úmyslu vědomě k tomu napomáhá za tím účelem, by nedovoleně zasáhl do mocenských práv manželových. S tohoto zorného úhlu nelze ponechati nepovšimnuté údaje Kláry J-é, že jela, vzdálivši se tajně od muže, do P., kde čekala na nádraží na obžalovaného, až přijel z práce, a že tehdy ještě nevěděla, zda ji vezme k sobě; dále údaje obžalovaného, že ji pak, když naříkala, z útrpnosti vzal k sobě, a posléze obsah trestního oznámení, že potom společně odjeli z P. do D., kde si najali pokoj. V tomto jednání obžalovaného, pokud by totiž byl při setkání na nádraží v P. nabyt vědomosti o tom, že se Klára J-á lstivě od svého manžela vzdálila, a jí by pak k provedení a k dokonání tohoto útěku byl úmyslně nápomocen tím, že ji vzal s sebou do D. a opatřil jí společný byt, bylo by lze po případě spatřovati únos, ovšem jen za dalšího předpokladu, že by bylo zjištěno, že Klára J-á, když započala ona dodatečná napomáhající činnost obžalovaného, obžalovaného o způsobu vzdálení se od manžela a o účelu tohoto vzdálení se byla náležitě zpravila. Ani v tomto směru napadený rozsudek neobsahuje podrobná zjištění, zjistik ovšem nesprávnost tvrzení svědkyně Kláry J-é, že ji muž prý sám poslal, by šla k obžalovanému, nezjistiv však rozhodnou skutečnost, zda Klára J-á obžalovanému podle pravdy vše sdělila, jak se vzdálení od muže stalo, což se muselo státi tím spíše, an obžalovaný udal, že mu v P. na nádraží sdělila, že ji muž vyhnal s tím, by šla k němu (k obžalovanému), a i Klára J-á jako svědkyně udala, že obžalovanému vykládala všechno, co se stalo (roz. jak to vylíčila), že ji manžel vyzval, by se vzdálila a šla k obžalovanému.

Čís. 4061.

Služebnou, již není ještě osmnáct let a o níž nevyšlo najevo, že dosáhla přes tento svůj mladistvý věk již tělesné, duševní a mravní dospělosti, jest pokládati za potřebnou dozoru i co do jejího mravního vývoje a jako takovou za předmět svedení ve smyslu § 132 tr. zák.

(Rozh. ze dne 5. února 1931, Zm I 22/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po neveřejném ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 29. října 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu podle § 132 III. tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá rozsudek soudu první stolice důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., leč neprávem. Stížnost má pravdu, pokud tvrdí, že služební poměr mezi zaměstnavatelem a jeho služkou o sobě nestačí k založení poměru k dozoru po rozumu § 132 III. tr. zák., že služebná je ve smyslu tohoto ustanovení zákona zaměstnavateli k dozoru svěřena jen, je-li mezi ní a zaměstnavatelem poměr obdobný poměru, k němuž poukazuje ono ustanovení trestního zákona slovy »k výchování nebo vyučování«, t. j. poměr, z něhož plyne pro zaměstnavatele právo a povinnost dohlížeti na služebnou i co do jejího mravního vývoje, najmě i v tom směru, by se ve věcech pohlavního života nedostala na zcestí, že právo a povinnost dozoru nad služebnou co do jejího mravního vývoje nastává pro zaměstnavatele jen, byl-li osobou k tomu povolanou tímto dozorem pověřen nebo jsou-li tu alespoň zvláštní okolnosti, jež služebnou činí potřebnou zaměstnavatelova dozoru v onom směru, a že jako takové zvláštní okolnosti přicházejí v úvahu zejména mladistvý věk služebné osoby, její nevyspělost tělesná nebo duševní, její osobní povaha, skutečnost, že její rodiče nebo jiné osoby, jimž v první řadě náleží pečovat o její mravní vývoj, nemohou na ni dozírat, a jiné. Stížnosti však nelze přiznati oprávněnost, namítá-li po těchto povšechných úvahách o pojmu svěřeni k dozoru po rozumu § 132 III. tr. zák., že napadený rozsudek usuzuje na poměr svěřeni k dozoru ve smyslu onoho ustanovení trestního zákona jen ze služebního poměru mezi stěžovatelem jako zaměstnavatelem a Vlastou D-ovou jako služebnou, a nezjišťuje žádnou zvláštní okolnost, z níž by bylo lze podle toho, co uvedeno, dovozovati, že stěžovatel byl jako zaměstnavatel oprávněn a povinen dohlížeti na svou služebnou i co do jejího mravního vývoje. Rozsudek zjišťuje sice v rozhodovacích důvodech, že D-ová sloužila a bydlela v době, kdy se stěžovatel dopustil skutku za vinu mu kladeného, u stěžovatele jako služebná, nevyslovuje však nikde názor, že služební poměr mezi zaměstnavatelem a osobou služebnou o sobě stačí k poměru svěřeni k dozoru po rozumu § 132 III. tr. zák., nýbrž uvádí v rozhodovacích důvodech, vycházejí zřejmě z dalšího skutkového zjištění, že se D-ová narodila 13. srpna 1911, že jí v době, kdy stěžovatel spáchal skutek za vinu mu kladený, nebylo ještě ani osmnáct let, že stěžovateli byla jako hlavě domácnosti podle všeobecných pravidel a názorů životních bdíti nad mravním chováním mladistvé služebné, jež u něho sloužila a bydlela, že mu bylo na D-ovou dozírat i co do jejího mravního vývoje pro její mladistvý věk. Podle toho stížnost přehlíží, že rozsudek zjišťuje ve skutečnosti okolnost, jež může podle vlastního názvu stížnosti zakládati pro zaměstnavatele právo a povinnost dozírat na služebnou

co do jejího mravního vývoje, a to mladistvý věk D-ové; neboť služebnou, již není ještě osmnáct let a o níž nevyšlo na jevo, že dosáhla přes tento svůj mladistvý věk již tělesné, duševní a mravní dospělosti, jest pokládati za potřebnou dozoru i co do jejího mravního vývoje. Zaujal-li tudíž rozsudek skutečně stanovisko, že vstoupením mladistvé Vlasty D-ové, potřebné dozoru i nad mravním chováním, do služby a domácnosti stěžovatelovy byl zjednán mezi ní a stěžovatelem poměr, z něhož plynuly pro stěžovatele jako hlavu domácnosti podle všeobecných pravidel a názorů životních právo a povinnost dozírati na služebnou i co do jejího mravního vývoje, takže dívka byla stěžovateli svěřena k dozoru ve smyslu § 132 III. tr. zák., nelze mu důvodně vytýkati mylné právní posouzení věci.

Čís. 4062.

Statkem ve smyslu § 183 (181) tr. zák. (způsobilým předmětem zpronevěry) jsou i věci spotřebitelné a zastupitelné (i hotové peníze).

Ze způsobilých předmětů zpronevěry nelze vyloučiti ani věci, jichž vlastnictví je (vylučujíc ovšem vlastnictví pachatelovo) sporné nebo pochybné.

Pojem »svěření« nelze omeziti na detenci věci, již nabyto na základě smlouvy nebo smlouvě podobného právního poměru se závazkem věc svého času vrátiti.

Pojem svěření předpokládá, že byla někomu propůjčena skutečná disposiční moc nad věcí se závazkem neb alespoň v předpokladu, že s ní naloží podle projevené (nebo jinak mu známé) vůle oprávněného.

I v určitém »fondu« soustředěné hmotné prostředky, o nichž snad ani nelze zjistiti, ze kterých peněžitých pramenů pocházejí, mohou býti předmětem svěření i zpronevěry, pokud jen má dotyčný fond sloužiti ke krytí výloh určité fyzické nebo hromadné osoby.

Subjektivní stránka zpronevěry.

Promlčení zločinu zpronevěry neprospívá pachateli (§ 229 d) tr. zák.), který spáchal v promlčecí době znovu zločin zpronevěry, třebaže beztrestné pro účinnou lítost.

Důvody zprošťujícího rozsudku nemohou nabýti právní moci ani míti závaznost pro jiný soud při rozhodování o jiné trestní věci.

(Rozh. ze dne 5. února 1931, Zm I 706/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obzalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 15. května 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák., zrušil rozsudek v odsuzující části a vrátil věc soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl. Zprošťující část rozsudku ponechal nedotčenu. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v